

Svečnica, Prešeren in maske – kdo sem brez njih?

Februar se pri nas začne z lučjo in ognjem. Svečnica nas spomni, da je življenje dar, ki ga je treba izročiti. Prav v teh dneh pa se začne tudi kurentov skok – čas, ko si nadenemo maske, ko je dovoljeno, da se malo »znorimo«, da na glas preženemo temo in zimo. To je lepa in dragocena dediščina našega prostora. A prav tu se skriva tudi vprašanje, ki ni več folklorno, ampak osebno: ali znamo maske tudi sneti?

Marija in Jožef v templju ne igrata vloge. Ne skrivata se. Prineseta Jezusa takšnega, kot je, in ga izročita Bogu. Svečnica zato ni praznik zunanjega, ampak resnice. Tudi Prešeren, ki se mu 8. februarja poklonimo, ni nosil lepih mask. Njegova beseda je bila gola, iskrena, včasih boleča. Prav zato je ostala.

Kot redovnik se ob teh dneh vedno znova vprašam: ali sem to, kar kažem, ali pa sem se navadil živeti za masko navade, vloge, pričakovanj? Maske so včasih koristne – pomagajo nam preživeti. A nevarnost je, da nam ne odpadejo več. Da pozabimo, kdo smo v resnici.

To velja tudi za laike. V službi, v družini, v Cerkvi – pogosto igramo vloge. A Bog ne ljubi naših mask. Bog ljubi obraz. Resničen, ranljiv, takšen, kot je.

Februar nam daje čas, ko je maska dovoljena. A svečnica nas tiho opozarja: ne pozabi je sneti. Kajti šele brez maske lahko postaneš dar. In šele dar je luč.

P. Vladimir

Mini svetopisemski maraton – neprekinjeno branje Svetega pisma

Biblična skupina sv. Vida je 22. in 23. januarja 2026 organizirala mini svetopisemski maraton, neprekinjeno branje Svetega pisma – dva dni dve uri po večerni sveti maši. Letošnje geslo svetopisemskega maratona je bilo »Gospod je mir«. Ta mir je bližina Boga, ki prihaja v vsakdanje življenje posameznika, seveda če mu to dopusti. Prvi večer smo brali Lukov evangelij. Vsak bralec je prebral eno poglavje, počasi in razumljivo. Bilo je res lepo poslušati in božja beseda nas je umirila, saj sta bila mir in tihota.

Drugi večer smo do konca prebrali Lukov evangelij in začeli Janezov evangelij in prebrali 12 poglavij. Po zahvalah nam je duhovni vodja biblične skupine p. Vladimir Predikaka dodal nekaj spodbudnih besed in podelil blagoslov. Nato smo se še nekaj časa družili ob čaju in kruhu.

T. H.

Postni čas – čas milosti in notranje preobrazbe

Postni čas se začne s pepelnično sredo, ko verniki ob obredu posipanja s pepelom simbolično pokažemo svojo majhnost in minljivost. Ta preprost, a globok znak nas spomni, da smo vsi odvisni od božje milosti in da je vsak trenutek življenja priložnost za notranjo preobrazbo.

Post ni le obdobje odpovedi ali odrekanja, temveč priložnost, da v tišini in preprostosti odpremo svoje srce božji milosti. Vsak dan ponuja možnost za majhne korake dobrote: iskreno poslušanje, prijazno besedo, drobno daritev časa ali pozornosti. V teh dejanjih se skriva globlji pomen posta – ne v tem, da nekaj odložimo ali odrečemo, temveč da ustvarjamo prostor, kjer Bog lahko deluje v nas in skozi nas.

Post nas uči, da vera ni le navada ali tradicija, ampak življenjski slog, zvestoba v malem in pogum, da spremenimo sebe. S postom lahko dosežemo notranjo jasnost, odpuščanje sebi in drugim ter poglobljamo hrepenenje po resnični bližini Boga.

Ko se ustavimo, premišljujemo in molimo, odkrivamo, kako drobna dejanja – iskrena molitev, skromno dobro delo, tiha žrtev – gradijo notranji mir in bogatijo skupnost. Prav v teh malih, pogosto neopaznih dejanjih se skriva moč postnega časa.

Naj bo postni čas trenutek, ko se zares zamislimo nad svojimi dejanji, odpremo srce za božjo milost in dovolimo, da nas vsakdanje življenje počasi, a vztrajno preobraža.

P. Vladimir Rufin

Slovenski duhovniki – tihi varuhi slovenske besede

Na prvi pogled preprost predmet, kot je knjiga, skriva v sebi izjemno simbolno moč. Ta skupek besed, stavkov in povedi, ki le »pripoveduje zgodbo«, v nas nezavedno vzpostavlja predstave o svetu in razumevanju družbene stvarnosti. Moč tistih, ki snujejo literaturo, presega meje umetnosti, saj njihove besede soustvarjajo zgodovino; odmev tega ustvarjanja lahko danes zaznamo tudi v obstoju Slovenije kot samostojne državne entitete.

Slovenski književniki so imeli namreč s pisanjem v slovenskem jeziku velik pomen za dvig nacionalne zavesti in kasnejše oblikovanje našega naroda. Osmi februar je kulturni dan v spomin na pesnika Franceta Prešerna. Je dan, ki v ospredje sicer upravičeno postavlja največjega slovenskega pesnika, posredno pa nas tudi ozavešča o pomenu slovenskih literatov. Kot pomemben element narodotvorne vloge pa se pogosto spregleda prispevek slovenskih duhovnikov. Cerkev na Slovenskem je v odnosu do razvoja literature velikokrat predstavljena slabšalno, in sicer kot konservativna zaviralka slovenske besede. Že od protireformacije se v šolah učimo o škofu Tomažu Hrenu, »požigalcu knjig slovenskih protestantov«. Resda je bil v duhu tridentinskega koncila odrejen nasilni požig protestantskih knjig, a upoštevati moramo tudi, da je škof Hren večkrat pisal v Rim. Želel si je, da bi vsaj nekateri duhovniki smeli brati protestantske knjige in tako omogočiti obstanek Dalmatinove Biblije.

Ni zanemarljivo, da je veliko literatov, katerih imena so nam v zavesti dobro zapisana, svoje življenje posvetilo Bogu. Tu izmed mnogih omenimo le Antona Aškerca, Frana Saleškega Finžgarja in Simona Gregorčiča, ki so slovensko besedo negovali s pisanjem. Obstaja pa tudi veliko nam neznanih duhovnikov, ki so skrbeli za to, da se je slovenska literatura širila med pobožno ljudstvo. Glavni naročniki Mohorjeve družbe bl. Antona Martina Slomška, ki se ponša celo kot najstarejša slovenska založba, so bili dolgo časa ravno slovenski podeželski duhovniki. Njim se lahko zahvalimo, da so z odkupom literature spodbujali slovensko ustvarjanje, z razširjanjem knjig med svoje farane pa skrbeli za to, da je lahko Slovenec bral tudi v svojem maternem jeziku. Imejmo v mislih, da govorimo o času, ko je bil slovenski jezik – žal tudi med Slovenci – v javnosti pogosto razumljen kot jezik kmečkega, torej nižjega prebivalstva, in je bila zato za javno sporazumevanje praviloma izbrana nemščina.

Že na podlagi tega krajšega povzetka lahko sklenemo, da slovenski duhovniki niso bili zgolj verski voditelji, temveč tudi tihi varuhi slovenske besede. Pogosto so izhajali iz kmečkih družin z močno slovensko identiteto. Katoliška cerkev na Slovenskem jim je z izobrazbo omogočila družbeni vzpon, pridobljeno znanje pa so nato s pisanjem, izdajanjem in razširjanjem literature prenašali med ljudi ter s tem krepili narodno zavest.

December 2025 v Župniji sv. Vida

December je mesec pričakovanja in notranje priprave. To je čas, ko se spomnimo, da božja prisotnost prihaja v naše življenje skozi majhne geste ljubezni, bližine in dobrote. Vsak trenutek, ki ga delimo z drugimi, postane priložnost, da živimo vero, kot nas uči sv. Frančišek Asiški: preprosto, skromno in odprto za vsakogar.

1. december – Betlehemska luč miru: Skavti so v župnijo prinesli plamen iz Betlehema in nam s tem sporočili: »Sprejmite svetlobo in jo ponesite naprej – v domove, družine in skupnost.« Luč nas spominja, da se mir in dobrota rodita v srcu posameznika, šele nato se širita v svet.

5. december – sveti Miklavž: Cerkev sv. Vida in cerkev Svete družine sta bili polni otroškega smeha, pričakovanja in tudi strahu pred parklji. Sv. Miklavž nas uči, da moramo delati dobra dela in da dobrota raste v spoštovanju, se krepi v ljubezni in se uresničuje v majhnih dejanjih. Otroci so pripravili igrice in tako ustvarili krasen večer.

6. december – prižig lučk in razstava jasic: V Domu p. Miha Drevenška smo po prižigu lučk pred občino odprli razstavo jasic in fotografij prvoobhajancev skozi leta. Jaslice, ustvarjene z otroškimi rokami, nas spominjajo, da Bog prihaja tiho, mirno in preprosto.

7.–15. december – postavitve jasic po župniji: V kapelich in po naseljih občine Videm so verniki pred svoje domove postavili jaslice. V Trčcu so uprizorili celo žive jaslice. Skupna prizadevanja so pokazala, da povezanost in trud posameznika bogatita našo faro.

21. december – blagoslov jasic: Po vaseh smo blagoslovili jaslice in s tem potrdili našo vero. P. Klemen Slapšak in župan Brane Kolednik sta se zahvalila vsem, ki soustvarjajo praznične trenutke. Jaslice nas spominjajo, da Bog prihaja tiho in mirno, v preprostosti, kot nas uči sv. Frančišek.

24. december – božični predvečer: Otroška polnočnica je predstavila zgodbo »Našli smo Jezusa«. Kljub temi, zaradi izpada električne energije, in mrazu so mladi pogumno odigrali igro, ki je obiskovalcem približala rojstvo našega odrešenika Jezusa Kristusa. Iskanje Jezusa pomeni iskanje smisla, zato bodimo prisotni v danem trenutku, da ga bomo lažje našli.

25. december – božič: Božični dan nas opomni, da mir, hvaležnost in bližina ustvarjajo prostor, kjer lahko ljubezen zaživi. Naj skupna molitev in družinski trenutki bogatijo naše življenje skozi vse leto.

26. december – štefanovo in dan samostojnosti in enotnosti: Ta dan nas vabi k pogumu, k žrtvovanju za bližnjega, medsebojni skrbi in ljubezni. Blagoslovili smo vodo in sol, ki simbolizirata očiščenje in božjo bližino. Sveti Štefan nas uči, da moč ni v prevladi, temveč v žrtvovanju, miru in odpuščanju.

Duhovno sporočilo decembra: Vsak dogodek nas uči, da je božja prisotnost v majhnih, vsakodnevnih gestah: v nasmehu, prijaznem pogledu, prijazni besedi, poslušanju, objemu, bližini idr. Adventni in božični čas nas spominjata, da mir, ljubezen in dobrota rastejo v srcu, se krepijo v bratski povezanosti in tako postajajo svetloba za druge. Naj novorojeni Jezus najde prostor v naših srcih, odnosih in v naših domovih ter nas vodi, da živimo preprosto, mirno in povezano.

Zaključek: Naj nas duh svetega Frančiška in božja ljubezen spremljata skozi vsak dan v letu, ne le skozi praznični čas. Naj nas ti dogodki navdihujejo k hvaležnosti in odprtemu srcu.

Br. Jožef Kozel, predsednik NS OFS, KB Sv. Vid

Izdaja: Župnija sv. Vida – Videm pri Ptuj

Odgovarja: p. Klemen Slapšak, župnijski upravitelj (klemen.slapsak@gmail.com, 041 318 130)